

[Ib Christensen]

linger, og hr. Kjeld Olesen sagde, at det allerede længe havde stået klart, at man måtte gribe ind. Det sidste rimer jo ikke med regeringens erklæringer lige til det sidste om, at arbejdsmarkedets parter selv skulle klare tingene. Og det første, det rimer heller ikke med kendsgerningerne, som jo er, at socialdemokratiet og LO har plejet intime, langvarige og bindende forhandlinger, medens på den anden side venstre og Dansk Arbejdsgiverforening har været i lige så snæver kontakt. De økonomiske og politiske bindinger mellem de to regeringspartier og hver deres hovedorganisation på arbejdsmarkedet har simpelt hen lagt gift for, at arbejdsmarkedets parter selv kunne klare sagen, hvortil kom, at når arbejdsmarkedets parter havde sikkerhed for, at ligegyldigt hvilke krav de stillede – og der blev stillet meget store krav fra begge sider – ville regeringen eller folketingsflertallet redde dem. Det appellerer jo heller ikke til ansvarligheden.

Det er heller ikke befordrende for ansvarlige forhandlinger, at det ikke har været muligt at få regeringen ud af busken med hensyn til den økonomiske skatte- og boligpolitik, den ville føre. Der ligger altså ansvaret for, at vi står i den situation, som vi nu står i.

I stedet for at følge retsforbundets råd om kun at gribe ind på mulige isolerede områder, hvor menneskers liv eller helbred måtte trues, bruger regeringen den varslede konflikt som en løftestang for en tvangsløsning for hele arbejdsmarkedet, for det offentlige og store dele af det private arbejdsmarked, endda uden at der har været ført realitetsforhandlinger af nogen art. Dette vil rejse en storm mod regeringen.

Meget tyder også på, at regeringen ved sin fremfærd har pådraget landet den i alle henseender dyreste løsning. Den vurderes til 13.000–14.000 ekstra arbejdsløse og yderligere 15.000–20.000 flere arbejdsløse, dersom momsens, formentlig til august, sættes op til 25 pct. for at neddæmpe det betalingsbalanceunderskud, som skulle bringes ned på 6½ mia kr., men som nu snarere bliver på omkring 10 mia kr. for i år. Det vil altså sige en væsentlig forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet kombineret med en øget arbejdsløshed ved den finanspolitiske stramning, som er bebudet, uofficielt i bladene i hvert fald, og som mange forventer sker, altså ekstra

omkring 28.000–34.000 arbejdsløse i alt oven i de 213.000, vi har.

Vi må derfor også i denne forbindelse kræve regeringens planer om en senere finanspolitisk stramning på bordet. Så vidt man har kunnet se i pressen, har der i hvert fald været drøftelser om det grundlag, man skal forhandle på, når eller hvis det, som alle forventer, sker, at betalingsbalanceunderskuddet viser alarmerende tendenser.

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge handelsministeren og bede en anden minister lade det gå videre til ham, da han ikke er her, om han vil frigive det notat, som netop er modtaget af regeringen om nye, alarmerende olieprisstigninger, langt større end hidtil antaget. Jeg har oplysningen fra hr. Ellemann-Jensen i dagbladet Børsen onsdag den 21. marts 1979, hvor han nævner, at der skal været kommet et sådant nyt notat. Det kunne være af interesse at få det offentliggjort.

Vi må i det hele taget have regeringens totalplan frem, hvis den altså har en sådan. Hvad skal der ske med de indtil nu indefrosne dyrtidsportioner i ATP-fonden? Skal denne ATP-fond fungere som den centrale ØD-fond for investering og beskæftigelse? Vi ved godt, der er tale om en konvertering til ferie af de dyrtidsportioner, som bliver frigivet fra 1. september 1979, men dem, der allerede er indbetalt, hvad skal der ske med dem? Det har vi ikke fået noget at vide om.

Dertil kommer, at der også er mærkværdige forhold i forbindelse med konvertering af dyrtidsportioner til ferie. Jeg fik et brev fra en pensioneret lærer her forleden dag, der brokker sig – i og for sig med rette – over, at hans indefrosne dyrtidsportioner nu bliver konverteret til en 5. ferieuge, for den har han jo som pensionist i og for sig ikke særlig megen fornøjelse af. Og de mennesker, der i forvejen har 5 ugers ferie, nogle af dem på grund af meget krævende arbejde til daglig, har jo heller ikke nogen glæde af, at dyrtidsportionerne bliver konverteret til en 5. uges ferie for dem, der indtil nu kun har haft 4 ugers ferie.

Sådan er der forskellige urimeligheder, og inden for det offentlige arbejdsområde må vi nok sige, at der har været ganske særlige urimeligheder. For det første har der ikke været nogen som helst reelle forhandlinger inden for hele det offentlige arbejdsmarkedsområde